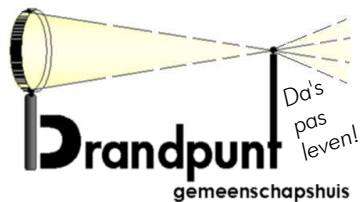

Een onregelmatig verschijnende
nieuwsbrief vanuit
gemeenschapshuis Brandpunt
Zuidhoek 168 – Rotterdam
Telefoon 010 283 92 20

2e jaargang – nummer 2
augustus 2003

Brandpunt

www.gemeenschapshuizen.nl
Info@gemeenschapshuizen.nl

Lieve mensen,

Aan het einde van de vakantieperiode een levensteken vanuit het Brandpunt. In deze nieuwsbrief willen we u graag laten delen in de zegeningen die onze God ons geeft, en ook vragen om uw voortdurende steun in het gebed. Laat er een muur van gebed rondom het Brandpunt staan!

We hebben een wat vreemde periode achter de rug in het Brandpunt. Door verschillende vakanties was het bij tijd en wijle onwaarschijnlijk rustig in huis. Het begon met Judith, die voor vijf weken naar Afghanistan ging om mee te werken in een aids preventieproject. Vervolgens gingen Karel en Lieneke met de kinderen twee weken naar Tsjechië om op verhaal te komen. Wernher vertrok in die tijd voor een vierweekse evangelisatiereis naar Zuid-Afrika. Vervolgens gingen EvertJan en Mohamed een week op kamp, en als laatste ook Arian, een week om een tiernerkamp te leiden en een week om een seminar te volgen over 'Christian Art' (Christelijke kunst).

Het is goed om af en toe een tijd van rust te hebben, om in een andere omgeving eens van een afstandje naar de dingen van je dagelijks leven te kijken. Lieneke en ik hadden voor onze vakantie de afspraak gemaakt om elkaar dagelijks een uur vrij te maken, zodat we rustig stille tijd konden houden; Een absolute aanrader! Het is heerlijk om je weer opnieuw aan God over te geven en toe te wijden, om je weer opnieuw bewust te worden van het belang en de waarde van de persoonlijke omgang met God. Zelf ben ik veel bezig geweest met het boek Job. Wat me (onder meer) trof was dat de vrienden van Job met de beste bedoelingen de domste dingen zeiden, omdat ze op hun eigen wijsheid bouwden en probeerden de dingen van God vanuit die wijsheid te verklaren. Voor mij een hele belangrijke les, die ik in mijn eigen leven goed kan toepassen.

Maar de vakantietijd is zo goed als voorbij. Op het moment dat ik dit schrijf zitten we midden in de veranderingen wat betreft bewoners! Marthe heeft het Brandpunt inmiddels

verlaten en woont bij haar ouders, die onlangs naar Rotterdam verhuisden. Dank en loof God dat de periode in het Brandpunt voor haar tot een zegen mocht zijn. Haar plaats is ingenomen door Hong Yu, een chinese jongen die in april dit jaar in de ICF gedoopt is. Ook het verblijf van EvertJan in het Brandpunt is voorbij. Hij gaat door een moeilijke tijd waarin belangrijke keuzes moeten worden gemaakt. Bid dat God, overeenkomstig Zijn belofte, Zijn werk in hem volmaken zal.

Verder hebben we een poosje een jonge moslimvrouw met haar dochtertje bij ons gehad. Zij verkeren in een enorm lastige situatie. Bid dat de Heere Jezus zich aan hen zal openbaren als de enige Weg tot de Vader. Lia logeerde drie weken bij ons, waarvan ze de middelste met een paar vriendinnen door het land fietste. In september hoopt Alfred zijn intrek in het Brandpunt te nemen. Ook hij is in april in de ICF gedoopt, en wil de schat die hij heeft gevonden niet weer verliezen.

Bid voor alle bewoners en bezoekers van het Brandpunt. Bid voor volledige overgave en de kracht om onvoorwaardelijk te kiezen. Bid voor toewijding en toerusting voor het team. Bid voor ons!

Omdat we graag willen dat het Brandpunt tot zegen zal zijn voor de wijk, en wij zelf het grootste deel van onze energie binnen het Brandpunt nodig hebben, zal een commissie vanuit de ICF zich gaan bezighouden met het organiseren van activiteiten vanuit het Brandpunt richting de wijk. Het is ons verlangen dat de mensen die om ons heen wonen en die de rijkdom van het Evangelie nog niet kennen, hierdoor aangeraakt zullen worden. Wilt u bidden om de leiding van de Heilige Geest bij het uitdenken en organiseren van deze activiteiten?

Voor wat betreft nieuwe gemeenschapshuizen hebben we nog geen duidelijkheid gekregen. Voor dit punt vragen we in het bijzonder uw gebed. Het verlangen blijft om in deze donkere stad meer huizen te hebben waar licht vanuit gaat. Wanneer gaan christenen begrijpen dat de stad wordt overgegeven aan het rijk van de duisternis wanneer alle kinderen van het licht vertrekken? Hoe lang stellen we ons comfort en onze rust (bijv. onder het mom van 'het is beter voor de kinderen') boven het belang van het Koninkrijk, en kruipen we allemaal bij elkaar in dure nieuwbouwwijken, buiten de stad?

Ik las in de vakantie een boekje met de titel "werken voor God bij de duivel op de stoep". Daarin sprak me bijzonder aan een gedeelte waarin een oude man met de hoofdpersoon op evangelisatietour ging, en telkens (schijnbaar te pas en te onpas) aan hem vroeg: Doet het je echt iets? Deze vraag ben ik mezelf ook regelmatig gaan stellen. Ben ik echt bewogen met de mensen die buiten God leven, of wil ik graag gezien worden als actieveling voor het Evangelie? Dit soort vragen maken me soms verlegen met mezelf, en maken me des te meer verwonderd dat God mij zo'n geweldig mooi plekje heeft gegeven in Zijn Koninkrijk.

Brieven van...

Judith

Inmiddels ben ik weer heelhuids terug uit Afghanistan en Pakistan. In de tijd dat ik er niet was, heeft een vriendin; Cora, mijn plaats ingenomen! En dat was aan haar goed uitbesteed!

De anderhalve maand in Verweggistan was indringend. Ik kwam oog in oog met een kappot geschoten en getraumatiseerd land. En dat grijpt aan! Een land wat al 25 jaar oorlog kende en nu bovenaan de lijst staat van de armste landen ter wereld.

Ik wil een paar dingen opschrijven die verband houden met het **Brandpunt**:

Veel mensen wonen daar noodgedwongen (door cultuur en omstandigheden) in community huizen. Per kamer 1 familie! Cultureel gezien is het normaal dat familie bij elkaar gaat wonen, maar er is tevens een ernstige woningnood in Kabul. Wat genieten wij dan van een westerse privacy in het Brandpunt! Het maakt me dankbaar en ik verlang mijn tevredenheid vast te kunnen houden.

Ik hoorde iemand die de situatie in Afghanistan als volgt benoemde: "the people are the victims (slachtoffers) of hate". Haat, die in de afgelopen eeuwen en afgelopen oorlogsperiode een nationaal terrein heeft ingenomen en systemen heeft geïnfecteerd en gebroken. Haat komt voort uit bitterheid, niet vergevingsgezindheid etc. God wist de gevolgen van een klein begin en dan zijn Zijn waarschuwingen heel helder (de uitvoering soms veel minder!!). Lees Hebrëeën 12:15 "Zie toe, dat niemand de genade van God veracht; en dat er geen wortel van bitterheid opwaarts spruit, beroering maakt en door dezelve velen verontreinigt worden".

Ik heb een aantal Afghaanse christenen ontmoet. Moedig en gelouterd door pijnlijke omstandigheden en het harde leven. Soms uit de familie gestoten. Maar daarom ook zo "puur" en "echt". Ik verlang daarnaar! Ik bid dat we als Brandpunt ons meer en meer concentreren op God en daardoor vervuld uit kunnen reiken naar de buurt, bezoekers en elkaar!

Willen jullie aan onze Afghaanse broers en zussen denken in jullie gebed?

Lieneke

Na twee weken met ons gezin in Tsjechië geweest te zijn, zijn we weer vol energie en nieuwe kracht hier aan het 'wonen' gegaan. Tsjechië is een heel mooi land en toen we zo door de bergen reden drong het ineens weer tot me door: Het wonder is niet zo zeer dat een mens zijn leven aan zijn Schepper (terug)geeft. Dat zou eigenlijk zo vanzelfsprekend moeten zijn als dat de Israëlieten naar de koperen slang keken om genezen te worden. Dat er zoveel mensen dit niet doen is in en in triest. Het wonder is wel dat God er voor koos mens te worden en Zijn leven gaf! God, die deze aarde (waar ik nog maar een heel klein stukje van gezien heb) Zelf gemaakt heeft!!! Kijk naar de lucht, kijk naar de dieren, kijk naar de bossen, het strand, de bergen, de weilanden, de rotsen en vooral de mensen, lees Job 38 en 39, Psalm 104, Romeinen 11: 33-36 en je ziet een klein stukje van Gods grootheid en wijsheid, want God is nog veel oneindig groter! En als ik om me heen kijk, naar zoveel ellende en pijn en verdriet, dan denk ik: Gelukkig, God is er nog en Hij zal er altijd zijn! Toen Adam en Eva in het paradijs zondigden zei God niet: "Bekijk het maar, ik heb jullie gewaarschuwd, jullie zoeken het nu zelf maar uit!" In plaats daarvan zocht Hij ze weer op en hield nog steeds net zo veel van hen en heeft toen besloten Zelf mens te worden om ons uit de poel van zonde, dood en verderf te verlossen. Wat een heerlijke God hebben we!

Weer thuis gekomen komen er weer veel dingen op je af en zie je hoe belangrijk het is veel tijd met God door te brengen.

Tot slot wil ik nog een gebedspunt door geven. Onze overbuurman heeft kanker en is opgegeven, het gaat steeds slechter met hem. Hij is moslim en we hebben, toen het nog beter met hem ging veel met hem gepraat. Laatst vroeg hij Karel of we voor hem bidden, natuurlijk! Ik geloof dat God hem nog kan redden, niet als ik naar hem kijk, maar wel als ik naar God kijk. Laten we geloven en net zoals onze zoon Harry (6) het bidden: "Wilt u zorgen dat de Heilige Geest nu héél snel naar de overbuurman gaat, want hij gaat nu écht bijna sterven!"

(Kort voor het printen van deze brief is onze overbuurman overleden)

Wij verlangen heel erg om in contact te komen met mensen die visie hebben voor een gemeenschapshuis in Rotterdam of op een andere plaats. We zien de duisternis, de rusteloosheid, de leegte, de eenzaamheid (verborgen achter allerlei maskers), kortom; de godloosheid! En we zien ook, al is het maar heel in het klein en met allerlei gebreken en fouten, dat het Brandpunt door God gebruikt wordt voor Zijn doel. Dit is het wat ons laat verlangen naar meer van deze huizen: niet omdat wij graag een grote organisatie willen hebben of bekend willen worden, maar alleen om Gods Koninkrijk gebouwd te zien worden bij de duivel op de stoep!

Ben je geïnteresseerd, bel, mail of schrijf ons alsjeblieft, of kom eens aan bij het Brandpunt.

Wilt u financiële steun geven? Maak dan uw gift over op giro 9113589 t.n.v. Com. Gemeenschapshuizen Rotterdam.